

ANALYSE AV KOMPLEKSE NOMINALISERTE TERMER

Øivin Andersen
Universitetet i Bergen

Abstract

Terms may be complex on several levels of analysis. On the expression side complexity may be measured in terms of the number of words a term may consist of. Expression complexity may also be measured syntactically in terms of degree of nesting (or subordination levels), especially in NP-constructions. Measuring semantic complexity is of course more difficult, but in order to obtain new answers to the numerous problems associated with complexity, both semantic and pragmatic factors will have to be taken into account. In my discussion of complexity associated with nominalized terms main emphasis will be put on pragmatic considerations. Discourse oriented concepts such as determination, accomodation, linguistic economy and the distribution of given and new information will be used in the analysis of the complexity of verbs and deverbal nominalizations.

1. Innledning

Begrepet "kompleksitet" har vært anvendt i mange ulike sammenhenger innen både allmenn lingvistikk og fagspråks- og terminologiforskningen. Det er vel primært de Beaugrandes arbeider fra begynnelsen av 80-tallet og fremover som har satt begrepet på dagsorden innen terminologilæren (jf en god oversikt i Toft 1996). Noen av de Beaugrandes sentrale ideer rundt kompleksitetsbegrepet vil bli trukket inn.

I denne fremstillingen vil jeg imidlertid først ta utgangspunkt i begrepet preteoretisk som element i analyse av nominaliserte, deverbale termer innen teknisk fagspråk.

Intuitivt er det naturlig å anta at kompleksitet har forbindelse med antallet enheter et fenomen kan sies å bestå av, samt måten enhetene utgjør en helhet, eller et kompleks på.

Innenfor rammen av terminologi kan vi (i alle fall) operere med kompleksitet på to nivåer: ordnivå og frasenivå. Kompleksitet kan videre analyseres på to områder: morfosyntaks og semantikk. Som et tredje område vil også informasjonsstruktur bli trukket inn.

2. Ordkompleksitet

Innen tradisjonell terminologisk analyse er termer som regel betraktet som en spesialisert type ord, hvor termdanning er underlagt spesielle normative og preskriptive regler som representerer en slags systematisering i form av et subsett av de mekanismer som brukes ved allmennspråklig orddanning.

Den mest nærliggende spesifisering av kompleksitetsbegrepet på ordtermsnivå er vel termlengde. Termlengde kan tenkes målt på flere forskjellige måter. For det første kan man for eksempel telle antall stavelser i en term under prinsippet om at jo flere stavelser en term har desto mer kompleks er den. Det ville i så fall være en rent semasiologisk fremgangsmåte hvor innholdssiden sees bort fra. Den vil ikke kunne si oss noe særlig om kompleksitet blant annet fordi språk er forskjellige typologisk på dette punktet. Et språk som vietnamesisk er monosyllabisk (dvs har overveiende kun enstavelsesord) mens et språk som japansk er polysyllabisk (har overveiende flerstavelsesord). Det gir ingen mening å påstå at japansk per se er mer komplekst enn vietnamesisk på dette grunnlaget.

For det andre kan termlengde til en viss grad måles som antall morfemer per ord. I tradisjonell morfologi kalles slike ord "komplekse" ord av den grunn.

Men en ren morfemanalyse av termer ville likevel etterlate mange uløste spørsmål, fordi det er mange multimorfemiske termer/ord som ikke oppfattes som komplekse i den forstand at de er vanskelige å forstå eller analysere. Dessuten fins det også her språktypologiske føringer på hvilke morfologiske prosesser som er vanlige i ulike språk. I et agglutinerende språk som tyrkisk vil fusjonering kanskje kunne oppfattes som mer "komplekst" enn i engelsk og norsk, hvor slike prosesser er mer vanlig.

Et vanlig krav innen termdanning er at en term skal være "så kort som mulig". Hvis man trekker med innholdssiden vil imidlertid en kort term intuitivt kunne føles mer kompleks enn en lang term. En grunn til dette er at en viss symmetri mellom innhold og uttrykk ofte antas å redusere kompleksitet. Hvis man tenkte seg symmetrien som en parallellitet hvor antall karakteristiske trekk hos en term korresponderte med det kvantum lingvistisk materiale som investeres i et termuttrykk (for eksempel målt i antall grafer eller stavelser),

ville de mest spesifikke termene være de lengste mens de mest generelle ville være de korteste.

Det er vel klart at en slik kompleksitetsfortolkning ikke vil ha noe særlig for seg, blant annet fordi den ikke stemmer med de faktiske forhold innen terminologien. Termers lengde kan forklares ut fra flere forhold, blant annet ut fra ulike typer motivasjon (Myking 1998 a), ut fra språktypologiske forhold (som angitt ovenfor), og ut fra pragmatiske betraktninger rundt frekvens: jo mer høyfrekvent termene er innen et faglig domene, desto kortere har termene en tendens til å bli. Frekvens kan ikke uten videre relateres til skillet mellom generelle og spesifikke termer i et system.

Dette sistnevnte fenomen kan kanskje også si oss noe om kompleksitet i et informasjonsteoretisk perspektiv. Shannon og Weavers matematiske informasjonsteori fra slutten av førtitallet har vært diskutert i ulike lingvistiske sammenhenger, men har etter hvert møtt mye motstand og blitt delvis tilbakevist som anvendbar på språklige analyseobjekter. Termers informasjonsinnhold og hvordan de relateres til termdanning har imidlertid blitt diskutert lenge innen terminologilæren. Termers morfologiske struktur og motiverthet har vært viet stor oppmerksomhet blant annet fordi det i bunnen ligger en antakelse om at motivasjon har en kopling til forståelse og dermed i en eller annen forstand med kompleksitet.

I dette bildet kan vi operere med to typer termer: **overdeterminerte** og **underdeterminerte** termer. Hvis det investeres mer lingvistisk uttrykksmateriale i termdanningen enn det som er nødvendig for å anskueliggjøre eller motivere en term har vi en overdeterminert term. Begrunnelsen for å overdeterminere termer kan være å gjøre et faglig tema lettere forståelig for et lekmannspublikum. I slike tilfeller vil den kommunikative belastning i utgangspunktet være høy for mottaker, dvs det terminologiske tegnet vil ha lav grad av "forutsigbarhet" i informasjonsteoretisk forstand, og overdeterminasjon vil kunne være en måte å kompensere for dette på.

Hvis det derimot investeres mindre lingvistisk uttrykksmateriale i termdanningen enn det som er nødvendig for å anskueliggjøre eller motivere en term har vi en underdeterminert term. Begrunnelsen for å underdeterminere termer kan være flere. Hvis termen er sentral

(og dermed også høyfrekvent) i et sterkt spesialisert faglig domene, vil det være overflødig å bruke den fullt ut motiverte (og muligens den tilrådte, standardiserte) termen fordi den innenfor det aktuelle domene er bærer av redundant informasjon. Innen slike domener vil visse typer faglig informasjon tilhøre kommunikasjonsdeltakernes felles kunnskapsbakgrunn (selv om den uten tvil kan være en viktig del av det faglige, sett "utenfra"), og dermed ikke være informativ i konteksten. Den kommunikative belastning er redusert, og det er diskursstrategisk økonomisk og effektivt å underdeterminere den standardiserte termen som bringer for mye informasjonbagasje med seg til den aktuelle konteksten. Underdeterminering er derfor et typisk fenomen innen spontan termdanning.

Over og underdeterminering av termer i kontekst er et fenomen som klart har paralleller i tekster. Tekster kan også være overdeterminerte eller underdeterminerte. Både på termnivå og på tekstmått må dette relateres til mottaker. Hvis en tekst er riktig utformet og avpasset etter tilhørers kompetansebakgrunn vil verken termer eller tekst som helhet være verken overdeterminert eller underdeterminert.

3. Frasekompleksitet

En vanlig bruk av begrepet "kompleksitet" i terminologisk forstand er anvendelsen i forbindelse med ettordstermer vs flerordstermer. Sistnevnte kalles også ofte "komplekse termer" fordi det antas at flerordstermer er vanskeligere å analysere og dermed også å avgrense som termer. Innen norsk petroleumssammenheng er dette blitt analysert av Myking (1988) og Andersen (1998 c). Myking (op.cit) diskuterer forholdet mellom såkalte "prepositional noun phrases" (PNPs) som norsk **hovedtavle i nødkraftssystemet** og adjektivisk modifikasjon som i den engelske ekvivalenten **emergency switchboard**. Andersen (op.cit.) diskuterer samme typer sekvenser med hensyn til IC-analyse og termidentifikasjon.

Determineringsmessig vil disse termene, selv om de er ekvivalente innen samme område, ha ulik determinasjonsgrad. Den engelske termen vil ha lavere determinasjon enn den norske fordi den norske preposisjonen uttrykker lokasjon/sted i motsetning til den engelske. Preposisjoner har grunnleggende lokative og temporale betydninger i tillegg til deres relasjonelle betydning (i dette tilfellet postmodifiserende ledd til kjernen **hovedtavle**), mens

posisjonen premodifiserende, attributivt adjektiv har en mer "ren" relasjonell betydning (dvs premodifikasjon til kjernen **switchboard**). Dessuten er engelsk og norsk typologisk forskjellige når det gjelder muligheter for premodifikasjon og sammensetning.

Ulik determinasjonsgrad mellom norsk og engelsk term vises også ved at den engelske termen i mange tilfeller har to mulige IC-analyser hvor norsk har kun én: **fire damper status lamp** kan analyseres enten som [fire damper] + [status lamp] eller som [fire damper status] + [lamp]. I den første analysen vil norsk term bli **statuslampe for brannspjeld**, mens den andre analysen vil gi norsk **lampe for brannspjeldstatus**. Det er kun faglig innsikt som kan gi oss svaret på hvilken term som er rett i det aktuelle domenet.

En annen form for kompleksitet gjelder forholdet mellom nominale og verbale termer. Sistnevnte gruppe har av flere grunner vært lite fokusert på innen terminologilæren. I denne forbindelse har Picht vært en pioner innenfor terminologilæren. Gjennom sine analyser av spanske verb som termer anvender han klassisk terminologisk teori og viser hvordan man kan bygge ut terminologisk onomasiologisk begrepsanalyse ved å introdusere feltet fagspråklig fraseologi (Picht 1985, 1987, 1990).

Sentralt hos Picht står de såkalte tilknytningstrekk (Verknüpfungsmerkmale) som danner grunnlaget for et terminologisk begreps tilknytningspotensiale (Verknüpfbarkeit) til andre begreper for å danne et nytt, komplekst faglig begrep. Han beskriver tilknytningstrekkene som "kontaktsuchend" aus dem Begriffsinhalt wie ein Steckkontakt nach "ausen" führen" (Picht 1987: 71).

Videre opererer Picht med aktanter og anvender valensteorien. Dette er klart en fruktbar måte å analysere verb på og valensteori i en eller annen variant er uunnværlig i slik analyse.

På det semantisk/logiske planet følger Puuronen (1997) opp med en interessant analyse av dynamiske begrep innen terminologien.

En interessant analyse av verbale termer innen domenene arbeid og handel fins dessuten hos Roald (denne publikasjon). Roald analyserer også de deverbale nominaliserte termene.

Deverbale nominaliserte termer og deres argumentstruktur er også analysert innen petroleumsindustrien i Norge (Andersen op.cit.).

På ordnivå vil slike analyser naturlig føre til den konklusjon at verbale termer er mer komplekse enn substantiviske termer fordi verbenes semantikk er mer heterogen, dynamisk og dermed vanskeligere å analysere. Samtidig vil analysene føre oss fra en statisk orddivåanalyse/termanalyse på snevert leksikologisk/terminologisk nivå, og over på predikatssemantisk nivå.

Når det gjelder kompleksitet på frasenivå kan man også tenke seg forskjellige måter å måle på. Det mest nærliggende er jo å telle antallet ord i en fagspråklig frase. Man kunne også tenke seg å analysere den syntaktiske relasjon (sideordning vs underordning) mellom termenhetene: jo flere nivå av underordning, desto høyere kompleksitet. Problemet er at det i mange sammenhenger kan være vanskelig å avgjøre om forholdet mellom a og b i den komplekse frasen x er av typen sideordning, underordning eller ingen av delene (jf eksempelet med **fire damper status lamp** ovenfor).

4. Informasjonskompleksitet

Ingen av de nevnte tilnærmingene til kompleksitet vil bringe oss særlig nærmere kjernen i problemet. Noe som er komplekst forbindes gjerne med noe som er satt sammen av mange deler. Typisk er det da at det vil være vanskelig å identifisere delene samt å finne ut hvordan de fungerer i forhold til hverandre og i forhold til helheten¹.

Klarer vi ikke å finne ut av det brister noe av forståelsen. Det er med andre ord ikke tilstrekkelig betrakte kompleksitet som er formalstørrelse på det morfosyntaktiske og logisk semantiske nivå. For å kunne si noe om tolkning av komplekse termer i kontekst må vi over på det informasjonsstrukturelle nivået.

---

¹ I tillegg er jo helheten også vanskelig å identifisere (jf Picht 1998 a).

Anvendt på tekster og informasjonsbelastning kan man si at jo mer informasjon som investeres per tekstenhet (for eksempel setning, periode eller avsnitt), desto mer kompleks føles teksten for en utenforstående lekmann. Det vil si, desto vanskeligere er det å forstå den. Jo mer "gjerrig" man er med å kode informasjonsinnhold i lingvistisk materiale, desto mer kognitiv prosessuell anstrengelse kreves for å prosserere teksten mentalt, og dermed forstå den².

Dette prinsippet kan også overføres på termer i tekst. Når vi snakker om kompleksitet på dette nivået blir begrepet transitivt: kompleksitet for hvem og i forhold til hva? Som Roald (denne publikasjon) fremhever er fagspråk presisert i retning av fagspråksdiskurs hvor "språk" brukes i Hoffmanns betydning "Gesamtsprache". Begrepet kompleksitet i diskurs vil da innebære en slags innebygget kybernetisk vekselvirkning mellom behovet for informativitet og språklig økonomi. Vekselvirkningen påvirkes av avsenders vurdering av mottakergruppens kunnskapsbakgrunn og dermed kunnskapsbehov. Dette er så i sin tur koplet med sosiolingvistiske forhold som status, yrke, maktforhold, etc, en dimensjon av dette som jeg lar ligge i denne sammenhengen (jf Rangnes 1997).

Vekselvirkningen lar seg beskrive innen kybernetisk orienterte termer (Beaugrande et al 1992). Noen av de prosessuelle strategier som mottaker har til disposisjon for å oppnå forståelse kan samlet kalles "downgrading", nedgradering. (op.cit.: 144ff). Nedgradering kan foretas tekstinternt (retrospektivt og prospektivt), og teksteksternt. Hvis mottakeren søker tilbake i teksten for å løse forståelsesproblemet foretar han/hun en retrospektiv nedgradering (backward downgrading). Hvis mottaker noterer seg det problematiske tekststedet og avventer en videre avklaring senere i teksten foretas en prospektiv nedgradering (forward downgrading). Hvis mottakeren derimot går utenom teksten for å løse forståelsesproblemet foretas en tekstekstern nedgradering, for eksempel det å slå opp i en terminologisk ordliste, eller i en database.

Som eksempel kan vi ta petrooemstermene **kelly** og **drivrør** (et termpar som Rangnes (1997) har undersøkt i språkholdningssammenheng). Morfologisk er **drivrør** bimorfemisk

---

² Det mest synlige eksempel på denne formen for gjerrighet er den omsegripende og inflatoriske bruken av forkortelser, ikke bare i fagspråklige tekster, men også i massemedia.

mens **kelly** ikke er dekomponerbar. Rent denotativt referer **kelly** til oppfinneren/produktutvikleren, mens **drivrør** denoterer og motiverer referentens funksjon, dvs "det å drive borerøret". Hvis man bruker termen **kelly**, må det funksjonelle aspektet utledes for en mottaker som ikke kjenner til den fra før. Den er altså ikke kodet i termen, men er implisitt. Mottaker må da foreta en form for prosessuell nedgradering. Dette medfører økt prosessuell anstrengelse. Ved bruk av termen **drivrør** er ikke denne nedgraderingen nødvendig, i alle fall ikke i samme utstrekning.

For en innenforstående vil termen **kelly** være assosiert både med opphavsmannen og med funksjonen hvis begge deler er relevant kunnskap for vedkommende. Hvis den opprinnelige motivasjonen om opphavsmannen er forsvunnet, vil den funksjonelle likevel være aktiv, selv om den ikke er kodet i motivert form.

Denne formen for demotivasjon fins det mye av i allmennspråket. Ordet **drosje** betydde tidligere "hestekjøretøy med kusk". De færreste norske språkbrukere er i særlig grad klar over denne tidligere betydningen, men den moderne betydningen "bil med sjåfør for transport av personer mot taksert betaling" har ingen problemer med. Hvis noen kom og foreslo at det i stedet skal hete **betalingsturbil** (eller noe tilsvarende), med den begrunnelse at det ville bli enklere eller mer motivert, ville man neppe ha vunnet frem.

5. Verbs og deverbale nominalers kompleksitet

Ut fra det som hittil er sagt er det klart at vi må over på det informasjonsstrukturelle området for å komme videre i eksplikeringen av kompleksitetsbegrepet. Begrepet kan i alle fall til en viss grad forklares via det kybernetiske forholdet mellom de dynamiske og diskursorienterte begrepene gradering, determinasjon, akkomodasjon og informasjonsbelastning. Disse begrepene synes å være systematisk relatert til økonomibegrepet slik det anvendes om fagspråklige karakteristika (Andersen 1998 b: 32ff).

Begrepet akkomodasjon er en viktig del av analyse av informasjonstetthet i tekster (Fabricius-Hansen 1996: 527). Akkomodasjon er bruk av språklige uttrykk som utløser proposisjoner som ikke er uttrykt tekstuell. Disse proposisjonene må tolkes inn i teksten av

mottakeren for at fortolkningsprosessen ikke skal bli ufullstendig (sett i relasjon til av-senders intensjon) eller at den i verste fall bryter sammen. Bestemte beskrivelser, som for eksempel refererende nominaluttrykk krever at diskursreferenten som introduseres skal identifiseres med kjent (eller "gammel") informasjon. Hvis den ikke er kodet i teksten selv må den akkomoderes gjennom mottakers kunnskap om tekstens faglige tema.

La oss ta utgangspunkt i noen eksempler fra en teknisk instruksjonshåndbok om boring på Gullfaks A plattformen i Nordsjøen:

1. *Borer korrigerer avvik* når det er misforhold mellom retningsinstrumentets akse og hullets akse.
2. *Borers korrigering av avvik* foretas når det er misforhold mellom retningsinstrumentets akse og hullets akse.
3. *Korrigering av avvik* foretas når det er misforhold mellom retningsinstrumentets akse og hullets akse.
4. *Avvikskorrigering* foretas når det er misforhold mellom retningsinstrumentets akse og hullets Akse.

La oss analysere setning 1–4 ovenfor i lys av determinasjon, akkomodasjon og forholdet mellom ny og gitt informasjon (Vi fokuserer på de delene av perioden som er kursivert).

I setning 1 har vi et aktivt agentivt verb (*korrigere*) med agentivt subjekt og eksplisitt objekt. Delsetningen fungerer som matrisetning i perioden. Informasjonsstrukturelt fungerer den som ny og viktig informasjon for mottakeren.

I 2 er matrisetningen nominalisert: Helheten fungerer nå som en bestemt beskrivelse som syntaktisk fungerer som grammatisk subjekt i helsetningen. I motsetning til 1 fungerer frasen som gitt informasjon til tross for at begge argumentene (det agentive *borers* og målobjektet *av avvik*) er eksplisitt angitt. Med hensyn til koding er 2 like eksplisitt som 1 og ingen "økonomisk gevinst" foreligger ved 2.

Derimot er 2 underdeterminert i forhold til 1 fordi forholdet mellom *borers* og *korrigering* i 2 både er flertydig og vagere enn forholdet mellom *borer* og *korrigerer* i 1. Mens den semantiske rolle for *borer* i 1 er entydig agentivt, kan *borers* i 2 også tolkes som en vagere tilhørighets-relasjon. Dette gjelder generelt, ikke bare ved deverbale nominaliseringer (*Pers tegning* kan tolkes agentivt, dvs at Per har utført handlingen, eller possessivt, at Per eier

tegningen eller har en eller annen tilhørighetsrelasjon til tegningen) men også ved andre agensorienterte substantiver (*Pers bok* kan bety at Per skrev boken eller at Per eier den, blant annet).

3 er identisk med 2 bortsett fra at genitivleddet *borers* er utelatt, eller mer presist: undertrykt. Dette er et gjennomgående fenomen i den type tekniske tekster jeg har analysert (jf Andersen 1998 a). 3 kan derfor sies å være ytterligere underdeterminert i forhold til 2, og gir "økonomisk gevinst" i form av kortere frase, i motsetning til forholdet mellom 1 og 2.

Videre kan 3 sies å være en utpakket variant av en deverbale nominalisering med post-modifiserende målargument merket med preposisjonen av (jf Andersen 1998c).

4 er en innpakket variant av 3 hvor målargumentet er innpakket (eller inkorporert) som pre-modifiserende ledd til substantivets deverbale nominalhode. Uttrykket som helhet blir da et enkelt ord til tross for at 3 og 4 må sies å være semantisk ekvivalente. Informasjonsstrukturelt er de imidlertid ikke ekvivalente fordi 4 er ytterligere underdeterminert i forhold til 3. Dette er parallelt med forholdet mellom den tidligere beskrevne forholdet mellom *hovedtavle i nørkraftssystemet* og *emergency swithcboard* jf ovenfor). Det som er typisk ved innpakking av argumenter i nominaliseringer, er at distinksjoner som er relativt klart kodet ved verbale argumenter (for eksempel skillet mellom direkte objekt og adverbialer, synes å bli borte etter at innpakking har funnet sted, jf *stikke med kniv* vs *knivstikking*, *spille fotball* vs *fotballspilling*).

6. Konklusjon

Disse betraktningene rundt begrepet kompleksitet viser at begrepet er vanskelig å anvende på en fruktbar måte hvis ikke informasjonsstrukturelle aspekter trekkes inn. Det som intuitivt kan synes kompleks for noen kan synes åpenbart og enkelt for andre. En videre diskusjon om kompleksitet bør derfor dreie seg om en analyse av faglige diskursituasjoner, deres grad av faglighet og diskursdeltakernes faglige bakgrunn. Teoretiske begreper som informasjonsstetthet, akkomodasjon koplet med gradering og språklig

økonomi bør kunne danne en fruktbar ramme for en videre diskusjon. En pragmatisk teori som for eksempel diskursrepresentasjonsteori eller relevanstheori bør ligge i bunnen.

Litteratur

- Andersen, Ø. (1998 a). Fagtekst og agentivitet. I: *Nation och individ i fackspråk, Forskning i Norden*, 12–27. Red. Laurén & Nordman. Vaasan yliopiston julkaisuja. Selvityksiä ja raportteja 34. Vaasa.
- Andersen, Ø. (1998 b). *Lingvistikk og dokumentasjonsbaserte tesauruskonstruksjoner*. HIT-senterets publikasjonsserie nr 1/1998. Forskningsprogram for humanistisk informasjonsteknologi. Bergen: Universitetet i Bergen.
- Andersen, Ø. (1998 c). Argumentstruktur og nominalisering. I: *Lexiconiordica* 5/5–25. Aarhus.
- de Beaugrande, R. & W. Dressler (1992). *Introduction to text linguistics*. Sixth impression. Tübingen: Max NiemeyerVerlag.
- Fabricius-Hansen, C. (1996). Informational density: a problem for translation and translation theory. I: *Linguistics* 34, 521–565. New York: Walter de Gruyter.
- Myking, J. (1988). Complex Noun Phrases as a Problem of Terminological Practice. I: *From Humans Thinking to Thinking Machines*, 265–275. Red. Laurén & Nordman. Clevedon: Multilingual Matters.
- Myking, J. (1998 a). The concept of motivation in terminology. Some reflections on its definition and applicability. In: *LSP, Identity and Interface. Research, Knowledge and Society* 1, 328–338. Ed. Lundquist, Picht & Quistgaard. Copenhagen: Copenhagen Business School.
- Myking, J. (1998 b). "Kunnskap" som ikonisk variabel. I: *Nation och individ i fackspråk, Forskning i Norden*, 39–51. Red. Laurén & Nordman. Vaasan yliopiston julkaisuja. Selvityksiä ja raportteja 34. Vaasa.
- Puuronen, N. (1997). Dynamiska begrepp. I: Laurén, Myking & Picht: *Terminologi som vetenskapsgren*, 123–142. Lund: Studentlitteratur.
- Picht, H. (1985). Termer og deres fagsproglige omgivelser – fagsproglig fraseologi. I: *Nordisk Terminologikursus II*. Bind 1, 296–316. Proceedings. København: Handelshøjskolen i København.
- Picht, H. (1987). Fachsprachliche Phraseologie – die Terminologische Funktion von Verben. I: *Terminologie et traduction* 3, 65–78. Commission des Communautés Européennes.
- Picht, H. (1990). LSP phraseology from the terminological point of view. I: *Terminology Science & Research*, Journal of the International Institute for Terminology Research – IITF 1–2, 33–48.

- Rangnes, O. K. (1997). The mother tongue as a threat to professional identity: Norwegian oil workers' attitudes to Norwegian oil terminology. I: *Interactional perspectives on LSP: Language and Cultural contact* 22: 52–59. Ed. Lassen. Aalborg: Aalborg University Press.
- Roald, J. (1999). Verb og verbaluttrykk i rollen som termer. Denne publikasjon.
- Toft, B. (1996). Nye strømninger inden for terminologisk teori og praksis. Samspillet mellem systemiske og kontekstuelle faktorer. I: *Terminologi – system og kontekst*. Nordisk minisymposium. Red. Myking, Sæbøe & Toft. KULTs skriftserie, 71. Noregs forskingsråd.